

SANDER GAAT OP STAP

Sander gaat op stap

© 2015 Stefaan Van Laere & uitgeverij Partizaan/BOXpress

ISBN: 9789462952256

Covertekening: Rudó

Sander gaat op stap

De avonturen van Sander Warredam

Stefaan Van Laere

UITGEVERIJ PARTIZAAN/BOXPRESS

www.partizaan.be www.boxpress.nl

Lekker slapen...

Het is avond. Sander Warredam ligt lekker te slapen in zijn warme bedje.

Zijn haar staat in alle richtingen. Hij snurkt. Grrr... Grrr... Grrr...

Zijn kleren liggen slordig op de grond. Een kous op de mat, een gescheurde onderbroek, zijn voetbaltruitje.

Aan de muur hangen posters van de Rode Duivels. En een foto van Sander zelf in voetbalplunje. Ze spelen niet slecht, maar hij kan het véél beter.

Hij slaapt diep.

Dat moet ook wel, na wat er allemaal gebeurd is...

Het begon enkele uren geleden.

Sander hoort geluiden in de keuken. Hij moest al naar bed, maar mama is nog bezig in de keuken. Met de afwas, het opruimen na het eten, het boenen van de vloer. Er is altijd wel iets te doen.

Dit is het juiste moment. Moeder Erna Warredam gaat straks wat brieven intikken voor haar baas, ze weet gewoon van geen

ophouden en dat is werk dat ze morgen op kantoor niet meer moet doen.

Sander heeft nog een eitje te pellen, met enkele oudere loebassen van de grote school. Vandaag liepen ze te spotten met Marieke, zijn buurmeisje.

Dat hadden ze beter niet gedaan. Marieke is zijn zwakke punt. Voor haar gaat hij door een vuur.

Sander luistert aandachtig, de oren gespitst. Moeke is beneden nog een hele tijd bezig.

Hij glijdt soepel langs de regenpijp naar beneden. Dat is gevaarlijk, weet hij. Maar hij moet denken aan wat Marieke hem op de speelplaats kwam zeggen over Igor, die bullebak van zeker al zestien jaar.

‘Hij trok aan mijn haar, en hij zei dat hij dat ook bij jou zou doen! Meer nog, hij zou je zijn schoenen laten poetsen, en je zou hem er voor moeten bedanken, op je knieën voor de hele school!’

Die gedachte doet Sanders bloed koken. Dan kende die Igor hem nog niet!

‘Laat het maar zo!’ had Marieke gezegd. ‘Tegen die kerel kunnen we toch niets beginnen! Igor zit bij die jeugdbende, de Nozems. Ze hebben een clubhuis waar alleen leden welkom zijn!’

Werkelijk? Daar is Sander nog niet zo zeker van... Een plannetje rijpte in zijn koker.

Die avond is Sander zonder protest en uit eigen beweging gaan slapen. Zijn moeder wist eerst niet waar ze meemaakte. Dat was nog nooit gebeurd!

‘Je bent toch niet ziek?’ vraagt Erna Warredam argwanend.

‘Nee hoor! Maar je zegt toch altijd dat ik mijn nachtrust nodig heb, moeke?’ had Sander met een poeslief stemmetje gezegd.

‘De wonderen zijn de wereld nog niet uit!’

Tussen het tikwerk aan de computer door, was moeder Warredam aan de trap komen luisteren. Gerustgesteld hoorde ze het snurken van haar zoon in zijn bed tot beneden.

Gelukkig had ze op dat moment niet door het raam naar buiten gekeken, want dan had ze Sander uit zijn kamer langs de regenpijp naar beneden zien glijden.

Maar dat kan toch niet? Is Sander dan een tovenaar? Hoe kan hij in zijn bed liggen snurken, en tegelijk buiten wegsluipen van het huis???

Sander kijkt veel naar films, en daar steek je heel wat van op. Zo heeft hij een opname met gesnurk gemaakt, en die speelt hij nu af in zijn slaapkamer. Om de indruk te geven dat er iemand

in het bed ligt, heeft hij een hoop kussens onder de lakens en een oude pruik van carnaval op het hoofdkussen gelegd.

Hij moet snel zijn, want de opname stopt natuurlijk op een bepaald moment.

Het is al laat, en buiten is niemand meer te zien. Sander begint te lopen. Hij heeft geen tijd te verliezen en zet de turboversnelling aan. Zijn benen gaan sneller en sneller, tot je hem niet meer kunt zien. Alleen het ruisen van de bladeren verraaft dat er iets passeert.

Het lawaai van het clublokaal is tot op straat merkbaar. Sander hoort de brallende stem van Igor, en dat doet zijn bloed nog meer koken.

Hij haalt eens diep adem, en opent dan de deur van het clublokaal. Dat is tenminste de bedoeling, maar Sander kent zijn eigen kracht soms niet. De deur komt los uit de hengels en hij gooit ze op straat.

BAM!

Het lawaai binnen valt stil. Het handjevol Nozems kijkt hem verbaasd aan. Dan barsten ze in lachen uit.

‘Kijk wat daar komt aangespoeld! Moeten we je mammië bellen, baby!’

‘Geef dat ventje toch een papfles!’ lacht Igor. ‘Als dat die snootap van een Sander niet is!’

Igor neemt een trek van zijn sigaret en drinkt gulzig zijn flesje bier in één keer leeg. Dat smaakt! Een vetting boertje volgt.

‘Zo schoenenpoetsertje, dat komt goed uit! We moeten niet tot morgen wachten, nietwaar! Nu je hier toch bent, kan je er meteen aan beginnen, bij wijze van repetitie voor het echte werk morgen op school in het bijzijn van alle leerlingen! Poetsen maar!’

Igor steekt zijn vuile schoenen uit, en dat vinden de andere Nozems erg grappig. Ze doen allemaal hetzelfde.

‘Ik ook! Ik ook!’ roepen ze.

Sander staat er ijsig kalm bij. Beseft hij dan niet dat hij in gevaar verkeert?

‘Had je ook niet gezegd dat je aan mijn haar zou trekken? Waar wacht je nog op! Belofte maakt schuld!’

De Nozems schudden van het lachen. Wat een sullig ventje! Daar gaan ze nog plezier aan beleven!

‘Goed, als je zo aandringt!’ Igor heeft tranen in de ogen van het lachen. ‘Ik zal met plezier een pluk haar uit die rottige kop van je trekken. Je kan het in een doosje stoppen, bij de krullen van die troela! Misschien kweken ze wel!’

Igor toont de lok haar die hij bij Marieke heeft uitgerukt. Dat had hij beter niet gedaan. Het werkt bij Sander als een rode lap op een stier.

Wat er nadien precies gebeurde, kan achteraf niemand navertellen. Of het zou Sander moeten zijn, maar wie gelooft er nu een jongen van tien jaar.

Het is allemaal zodanig snel gegaan dat Igor meende dat hij misschien door de hoef van een paard getroffen was. Of stak er een of andere storm op?

Feit is dat hij het ene moment nog met zijn hand naar het haar van Sander stond te klauwen, en dat het volgende ogenblik de grond zomaar onder zijn voeten wegzakte. En hoe hij ook probeerde recht te krabbelen, keer op keer werd hij weer opgetild en door de lucht geslingerd.

En de andere Nozems maakten één voor één hetzelfde mee.

Maar dat kon toch niet! Igor droomde vast. Vorige week nog hadden ze de leden van een Japanse karateclub, die pech met de bus hadden en kwamen vragen of ze een glas water mochten drinken, het pak slaag van hun leven gegeven.

Het enige wat Igor achteraf wel zeker wist, is dat h́j het was die Sanders schoenen had zitten poetsen, en niet omgekeerd. Om ze extra smerig te maken, was Sander eerst nog een rondje gaan lopen op de modderige akker van boer Meulemans en had hij een paar keer op de mesthoop op en neer gesprongen.

Sander klimt langs de regenpijp terug zijn kamer binnen, geen ogenblik te vroeg. De opname valt net stil.

Hij heeft nauwelijks de tijd om de kussens en de pruik te verwijderen en onder de lakens te glijden.

De deur gaat open.

‘Sander? Slaap je?’

Sander wil ‘ja’ zeggen, maar kan zich nog net inhouden. Hij begint te snurken.

‘Vreemd’, zegt moeder Erna. ‘Ik dacht dat ik buiten wat hoorde. Het zal wel inbeelding geweest zijn.’

Ze geeft Sander een klinkende nachtzoen op het voorhoofd. Dat doet deugd.

Verbaasd ziet ze twee keurig gepoetste schoenen naast zijn bed. Dat is ook de eerste keer! De wonderen zijn de wereld nog niet uit!

De volgende ochtend bij het ontbijt werkt Sander geeuwend zijn dagelijkse acht boterhammetjes met kaas naar binnen. Acht boterhammen, mama weet ook niet waar hij het steekt.

Hij krijgt pretlichtjes in de ogen wanneer hij Igor op zijn bromfiets ziet langs rijden. Nu ja, rijden, Igor hangt heel scheef op zijn brommer. En hij durft niet in de richting van het huis van Sander te kijken.